

Het Kerstgeschenk

door

(Uit het Zweeds vertaald)

Selma Lagerlöf

HET is Kerstavond op Marbacka. We zitten rond de grote tafel, Vader aan het ene eind, Moeder aan het andere. Oom Wackenfeldt is ook gekomen, en hij heeft de ereplaats, aan Vaders rechterhand. Verder zijn er Tante Lovisa, Daniel, Anna, Gerda en ik.

Gerda en ik zitten naast Moeder, ieder aan een kant omdat wij de jongsten zijn.

Het kerstmaal: stokvis, rijstebrij en gebak, is afgelopen. De schalen, lepels, messen en vorken zijn afgenomen, maar het witte tafellaken is nog blijven liggen. Midden op tafel staan de houten kandelaars, die we zelf gemaakt hebben en waarin de kaarsen helder branden. Verder staan op tafel verspreid de zoutvaten, de suikerpot en een grote zilveren kan.

Gewoonlijk staan we na het middagmaal dadelijk op, maar nu blijven we zitten, in afwachting van de dingen die komen zullen.

Bij ons in de buurt geeft men elkaar nergens de kerstgeschenken na afloop van het kerstmaal, aan tafel, maar dat is zo de oude gewoonte op Marbacka en we zouden er nooit vanaf willen stappen! Het is heerlijk om heel lang op de cadeautjes te moeten wachten! Elke minuut neemt de spanning toe. Langzaam verstrijkt de tijd, maar we weten zeker, dat de kinderen die hun geschenken al om zeven of acht uur gekregen hebben, zich niet zó volkomen gelukkig zullen voelen als wij, nu het lang verwachte ogenblik eindelijk is aangebroken.

Ogen beginnen te glanzen, handen beginnen te beven en een blos stijgt naar de wangen als de deur opengaat en de twee dienstmeisjes twee grote manden vol pakjes binnen brengen en naast Moeder neerzetten.

Zonder zich ook maar enigszins te haasten neemt Moeder er pakje na pakje uit. Ze zegt de naam van de persoon voor wie het bestemd is, hardop. Leest de onduidelijk geschreven verzen voor en geeft dan het geschenk door. Eerst, terwijl we er de touwtjes aftrekken en het papier open maken, zijn we nog heel stil, maar al gauw klinken blijde uitroepen van vreugde. We bekijken het handschrift, vergelijken onze geschenken en bij elk pakje dat geopend wordt, verheugd zich de gehele tafel.

Op de kerstavond, waarvan ik jullie nu vertellen ga, was ik juist tien jaar geworden.

Ik zit opgewonden aan tafel! Ik weet precies wat ik graag hebben wil: geen mooie kleren, geen sieraden, geen schaatsen, geen letters, neen, iets heel anders. Zou mijn vurige wens door iemand worden vervuld?

Het eerste pakje dat ik open maak bevat een naaimandje. Dadelijk weet ik dat het Moeders geschenk is. Het heeft vakjes waarin Moeder klosjes garen, naalden en kluwen wol gelegd heeft. Moeder wil dat ik, inplaats van altijd te lezen, meer zorg aan mijn naaiwerk besteden zal!

Van Anna krijg ik een mooi speldenkussen, dat precies in mijn mandje

past en van Tante Lovisa een zilveren vingerhoed. Gerda heeft een merklap voor me gewerkt, zodat ik in het vervolg mijn eigen kousen en zakdoeken zal kunnen merken.

Aline en Emma Laurell, die weer naar Karsbad terug zijn gegaan, waar zij wonen, hebben toch nog aan mij gedacht. Van Aline krijg ik een snoezig borduurschaartje in een étuitje, dat Aline zelf gemaakt heeft van een kreeftenschaar en een stukje fluweel, terwijl er van Emma een stekelvarkentje is van rood flanel, vol spelden!

Het zijn allemaal hele mooie geschenken en toch kan ik niet echt blij zijn, stel je voor, als ik mijn vurigste wens eens niet vervuld zag!

Nu moet ik jullie ook nog vertellen dat het op Marbacka de gewoonte is, dat op kerstavond, naast het bed een tafeltje met een brandende kaars gezet mag worden en dat we net zo lang wakker mogen blijven en lezen als we willen.

En dat is misschien nog het heerlijkste van alle heerlijke dingen op Kerstmis.

Ik vind het enig om in bed

te liggen met een mooi, nieuw boek, een boek dat ik nog nooit eerder gezien heb, dat niemand in huis eerder gezien heeft, met de wetenschap dat je bladzijde na bladzijde mag lezen, net zolang tot je ogen van zelf dichtvallen. Maar als je nu geen boek gekregen hebt?

Daniel heeft me een benen haakpen gegeven en Johan een spoeltje om garen op te winden. Dan krijg ik Vaders geschenk : een mooi borduurraam, dat hij expres voor mij door den timmerman van Askersby heeft laten maken, en hij vertelt me, dat zijn zusters er vroeger net zo één hadden. „Ik denk dat ons meisje, nu ze zo goed in haar naaibenodigdheden zit, wel een heel handig naaistertje worden zal,” zegt Moeder.

Ze beginnen allemaal te lachen.

dat we net zo lang wakker mogen blijven
en lezen als we willen . . .

Het staat zeker op mijn gezicht te lezen, dat ik nu niet zo heel erg blij ben met mijn kerstgeschenken.

Er liggen nog maar enkele pakjes in de mand, en daar ik ruim mijn aandeel gehad heb, heb ik niets meer te verwachten.

Tante Lovisa heeft wel een boek gekregen en twee tijdschriften : „Svea” en „Nornan”. Ik zal ze eens stellig van haar mogen lezen, maar natuurlijk moet zij er eerst zelf mee klaar zijn. Het is heus niet gemakkelijk om je groot te moeten houden.

Er ligt nog één pakje in de mand, en aan de vorm kan ik zien, dat het een boek is. Maar natuurlijk, voor mij is het niet bestemd ! Ze hebben immers met elkaar afgesproken, dat ik geen boek hebben mag !

Daar hoor ik dat Moeder mijn naam voorleest. Als ik 't in mijn handen heb, voel ik terstond dat het een boek is !

Ik heb een vuurrode kleur en schreeuw, in mijn opwinding, om een schaar om het touw,tje door te knippen ! Zenuwachtig ruk ik er het papier af en daar ligt een beeldig boekje voor me, een sprookjesboek. Dat kan ik dadelijk aan de band zien.

Ik voel dat ze allemaal naar me kijken. Zij weten, dat dit mijn mooiste geschenk is, het enige waar ik werkelijk echt blij mee ben.

„Hoe heet het ?” vraagt Daniel, terwijl hij over mijn schouder kijkt.

Ik sla het titelblad om en zet grote ogen op. Ik kan er geen woord van begrijpen :

Nouveaux.
Contes de Feés
pour les petits enfants
par
Mme. la Comtesse de Segur
née Rostopchine
Illustrés de 46 vignettes
par Gustave Doré et Jules Didier
Paris
Librairie Hachette et Cie.
79 Boulevard Saint-Germain 79

Daniel slaat het boek dicht en geeft het mij terug. „Het is een boek met Franse Sprookjes”, zegt hij, „daar zal je een kluif aan hebben.”

Aline Laurell heeft me drie maanden lang Franse les gegeven, maar ik ken er nog niets van.

Het is nóg erger om een Frans boek gekregen te hebben, dan helemaal geen boek. Het is heel moeilijk om niet in tranen uit te barsten. Maar gelukkig, daar valt mijn oog op een van de platen.

Ik zie een bekoorlijk prinsesje in een wagentje rijden, getrokken door twee struisvogels. Op de rug van één der struisvogels zit een kleine page, hij heeft een hoed met een veer op en op zijn manteltje is een wapen geborduurd.

De prinses heeft bolle pofmouwen en een plooi kraag. De struisvogels

hebben veren op hun kop en zij trekken het wagentje aan zware gouden kettingen. Nooit heb ik zo iets moois gezien!

Als ik de bladen omsla, kom ik het ene plaatje na het andere tegen, afbeeldingen van schone prinsessen, sierlijke Koningen, edele ridders, stralende feeën, afschuwelijke heksen en prachtige kastelen. Neen, om dit boek mag je niet huilen, zelfs al is het een Frans!

Als we op Kerstmorgen terug zijn uit de kerk, ga ik mijn kleine Franse dictionnaire halen en begin te lezen.

Het is heel moeilijk. Ze hebben 't mij geleerd volgens de Grönlund-

Ik zwoeg over regel na regel . . .

methode. Als het in deze sprookjes ging over „de hoed van den groten man” of over „de groene paraplu van den aardigen timmerman,” dan zou ik 't nog wel hebben begrepen, maar wat moet ik met deze vloeiende Franse tekst beginnen?

Zo begint het boek : „il y avait un roi”. Wat betekent dat? Pas na een uur ben ik er achter dat de vertaling luidt : „Er was eens een Koning”.

Maar de platen houden me geboeid! Ik moet te weten komen, wat zij voorstellen. Ik gis, ik zoek op in mijn dictionnaire, ik zwoeg over regel na regel.

En als eindelijk dekerstvacantie voorbij is, heeft dit mooie boekje mij meer Frans geleerd dan Aline Laurell in een paar jaar bereikt zou hebben volgens de Grönlund methode.